

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט נחום שטרנליכט

בעניין: דוד כהן

ע"י ב"כ עו"ד ציון בהלול התובע והנתבע שכנגד

נגד

טלי גוטליב

הנתבעת והתובעת שכנגד

פסק דין

1. רקע כללי ודיוני:
 - 1 התובע והנתבע שכנגד (להלן - **התובע**) שימש בזמנים הרלוונטיים לתביעה כנהג מונית.
 - 2 במסגרת עבודתו זו הסיע בתיאום עם עיריית גבעת שמואל ילדים עם צרכים מיוחדים
 - 3 למוסדות חינוך.
 - 4
 - 5
 - 6 2. הנתבעת והתובעת שכנגד (להלן - **הנתבעת**) הינה אם לילדה בעלת צרכים
 - 7 מיוחדים (להלן - **בת הנתבעת**).
 - 8
 - 9 3. ביום 25.10.19 הסיע התובע, במסגרת עבודתו, את בת הנתבעת מהמוסד
 - 10 החינוכי לביתה. בסמוך לביתה של הנתבעת, התפתח דין ודברים בין התובע ובין
 - 11 הנתבעת, שהמתינה בסמוך לביתה לבואה של בת הנתבעת מהמסגרת החינוכית, וזאת
 - 12 על רקע מחלוקת לעניין הימצאות דבר מאכל אצל בת הנתבעת במהלך הנסיעה.
 - 13
 - 14 4. בסמוך לאחר אותו אירוע פרסמה הנתבעת פוסט באתר הפייסבוק (להלן -
 - 15 **הפוסט הראשון**), בו כינתה את התובע בשמות גנאי, "בן זונה" ו-"אפס", תוך שהיא
 - 16 טוענת שהתובע צעק על הנתבעת ועל בת הנתבעת. הוא צעק, שבת הנתבעת לא תאכל
 - 17 אצלו במונית, וזאת חרף היותה של בת הנתבעת נמצאת על הרצף האוטיסטי, ותוך

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 שהנתבעת ביקשה ממנו, שיחדול מצעקותיו לנוכח ההשפעות השליליות של צעקות
2 אלה על בת הנתבעת. עוד תיארה הנתבעת בפוסט הראשון את התובע כמי שהשווה
3 בין הכדאיות הכלכלית של הנסיעה וערך המונית ובין לכלוך, שגורמת בת הנתבעת,
4 וכן שאיים, כי אם היא תאכל במהלך הנסיעה, התובע יוריד אותה באמצע הדרך.

5
6 הפוסט הראשון כלל תצלום החלק האחורי של המונית של התובע, באופן שניתן
7 להבחין באותו תצלום במספר הרישוי האחורי שלה. הפוסט הראשון פורסם גם
8 בעמוד פייסבוק בשם "סטטוסים מצייצים" וכן בעמוד נוסף של העיתונאית סיון כהן.
9 שם עבר הפוסט הראשון עריכה, וצונזרו שמות הגנאי.

10
11 5. ביום 2.11.19, ימים ספורים לאחר פרסום הפוסט הראשון, פרסמה הנתבעת
12 פוסט נוסף בקשר עם אותו אירוע (להלן - **הפוסט השני**). בפוסט השני טענה הנתבעת,
13 כי הפוסט הראשון הוסר לאחר שהתובע "התבכייך" לפייסבוק.

14
15 6. במסגרת התביעה העיקרית עתה התובע לחייב את הנתבעת בתשלום פיצוי בסך
16 250,000 ₪.

17
18 7. הנתבעת הגישה נגד התובע תביעה שכנגד, ובמסגרתה עתרה לחיוב התובע
19 בתשלום פיצוי בסך 80,000 ₪ בגין אותו אירוע.

8. תמצית טענות התובע:

20
21
22 את בת הנתבעת הסיע התובע שלוש פעמים. במהלך נסיעה בחודש 10/2019 שפכה
23 הבת את תכולת התיק שלה, שהכיל ממתקים ושוקולד, במושב האחורי של המונית.
24 היא אף מרחה חלק מהממתקים על המושב האחורי של המונית. התובע לא פצה פה,
25 לאור העובדה שמדובר בילדה אוטיסטית, ולאחר הנסיעה ניקה התובע את המונית
26 באופן יסודי ועל חשבון זמן עבודתו.

27
28 למחרת התבקש התובע להסיע שוב את בת הנתבעת. לאחר שהיא והמלווה שלה נכנסו
29 למונית, יצא התובע לדבר עם הנתבעת. הם ניצבו הרחק מבת הנתבעת. התובע ביקש

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 מהנתבעת בצורה מנומסת להניח את התיק של בת הנתבעת בתא המטען של המונית,
2 על מנת למנוע את פיזור הממתקים שבתיק ע"י בת הנתבעת בתוך המונית. למרות
3 פנייתו הרגישה והמנומסת של התובע, לא רק שהנתבעת בחרה שלא להיענות לבקשה,
4 אלא היא החלה לצעוק על התובע ולקלל נמרצות. היא כינתה אותו – בין השאר –
5 בכינוי "בן זונה", ואף צעקה לעברו: "תקח את הילדה ותעוף מכאן, חוצפן!". התובע,
6 שהיה המום מהתנהלות הנתבעת, נכנס בבושת פנים למונית, ונסע עם בת הנתבעת
7 למוסד החינוכי שלה.

8

9. לתדהמת התובע, עוד באותו יום הפנו מכריו את תשומת ליבו לפוסט,
10 שפרסמה הנתבעת, ושבּו הציגה גרסה שקרית ולא נכונה לאירועים, שהתרחשו באותו
11 בוקר. הפוסט המכפיש והפוגעני כולל שורה של תושבים שונים, המתגוררים בגבעת
12 שמואל, אשר הביעו כעסם על התובע וקיללו אותו אף הם.

13

14 אם לא היה די באמור, הגדילה הנתבעת לעשות והתקשרה למנהל תחנת המוניות בה
15 עובדים התובע ובנו ודרשה לפטר את התובע. כך גם דרשו תושבים שונים, שנחשפו
16 לפרסומים המכפישים.

17

18 **10. תמצית טענות ההגנה של הנתבעת:**

19 פתה של הנתבעת סובלת מאוטיזם חמור ובעלת תפקוד נמוך מאוד. היא מוכרת
20 בביטוח הלאומי כבעלת נכות בשיעור של 180%. מצבה זה של הבת מאופיין, בין היתר,
21 בהעדר תקשורת עם הסביבה וקושי עצום בוויסות חושי. הבת סובלת מהתקפי זעם
22 קשים והתפרצויות חסרות רסן. בשל מצבה זה זכאית הבת מכח הדין להסעה למוסד
23 החינוכי ולסייעת צמודה.

24

25 במסגרת ההוראות בדבר בעלי מוגבלויות למוסדות חינוכיים, המפורטות בחוזר
26 מנכ"ל משרד החינוך, נקבע - בין היתר - כי נהג רכב ההסעה אינו רשאי בשום מקרה
27 לעזוב את רכב ההסעה כל עוד נמצאים בו תלמידים, גם אם הנהג דומם את מנוע
28 הרכב קודם לכן.

29

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

11. התובע אינו הנהג הקבוע האמון על הסעת בתה של הנתבעת. בבוקרו של יום
האירוע מושא התביעה סייעה הנתבעת לפתה להיכנס למונית. הנתבעת מקפידה - על-
פי המלצת הגורם הטיפולי - שהבת תחזיק חטיף במהלך הנסיעה. אין מדובר
בשוקולד. הדבר נועד כדי להוריד את רמת החרדה, ובכך למנוע השתוללות של הבת,
דבר שארע כבר בעבר.

6

12. מיד עם כניסתה של הבת למונית, ותוך שהנתבעת מסדרת אותה ונותנת בידה
חטיף להחזיק בו, החל התובע לצעוק בנוכחות הבת, שהתובעת תיקח ממנה את
החטיף בו כבר אחזה הבת. ניסיונות הנתבעת להסביר לתובע כי הדבר נועד כדי
שהנסיעה תעבור בשלום, ואם תוציא את החטיף מידיה של הבת, עלול הדבר לגרום
לאסקלציה נוראית בתגובותיה, נתקלו בקיר אטום. התובע עמד על דעתו, שהנתבעת
תשלוף את החטיף מידיה של הבת.

13

מאחר שטון דבריו של התובע החרף, והנתבעת מיאנה לציית לו, פתח התובע את דלת
הנהג - שעה שהמונית מונעת, והבת עם הסייעת לבד ברכב - יצא מהמונית וצרח
לעברה של הנתבעת, "אם היא תאכל במונית אני עוצר ת'מונית ומוריד אותה באמצע
הדרך". התובע הוסיף, "ממילא לא שווה לי הכסף הלכלוך שהיא עושה לי", ועוד
הוסיף "לא שווה לי מה שמשלמים לי על הלכלוך שהילדה האוטיסטית שלך תעשה
לי במונית של מאתיים אלף ₪".

20

מרוב עלבון ובושה, ומתוך רצון שהבת לא תיתקף בהתקף חרדה וזעם, לא פצתה
הנתבעת את פיה וכל גופה רעד מבושה וחרפה. התובעת הבליגה ושמרה על ארשת
פנים רגועה כדי להקרין שלווה על פתה. התובע חזר לרכב ונסע מהמקום. בשלב זה
הנתבעת לא הצליחה לשלוט ברגשותיה, ופרצה בבכי לעיני העוברים והשבים.

25

הנתבעת ביקשה, שיישלח נהג אחר לאיסוף הבת, אולם היא מעולם לא דרשה ממאן
דהוא לפטר את התובע. הנתבעת אף ויתרה על מיצוי הדין עימו בקשר עם פניית משרד
התחבורה אליה בעקבות האירוע, וזאת מאחר שחסה על פרנסתו של התובע.

29

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

13. אכן בסמוך לאחר האירוע, פרסמה הנתבעת פוסט בו תיארה את התנהלותו של התובע. בפוסט אותו כתבה הנתבעת אין כל פרט מזהה של התובע, שכן מעבר לשמו הפרטי בלבד וצילום רכב המרצדס אין כל פרט מזהה של התובע, ואדם הנחשף לאותו פוסט אינו יכול לקשור בין התובע ובין האירוע, ולהצביע על התובע כמי שאליו מתייחסים הדברים, הגם שתוכן הפוסט אמת.

6

14. תמצית טענות הנתבעת בתביעה שכנגד:

על בסיס טענותיה בכל הנוגע להתנהלותו של התובע באירוע הגישה הנתבעת תביעה שכנגד. שם עתרה לחייב את התובע בתשלום פיצוי בסך 80,000 ₪, בגין העילות הבאות:

11

14.1 הפרת חובה חקוקה – יציאת התובע מרכבו, כשהוא מותיר את בת הנתבעת והסייעת לבד ברכב כשהמנוע פועל. הדבר מהווה הפרה של הוראות סעיף 3.3.5 לחוזר מס' 0153 של מנכ"ל משרד החינוך, שם נאסר על נהג הסעות לעזוב את הרכב כל עוד נמצאים בו תלמידים. הפרה של הוראה זו מהווה עבירה על הוראות סעיף 287(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן – חוק העונשין), שכן מנכ"ל משרד החינוך הוא בגדר "פקיד הפועל באופן רשמי ומוסמך לאותו עניין" וההוראה החוקית במקרה דנן נועדה להגן על חיי אדם.

19

התנהלותו של התובע במקרה דנן אף מנוגדת להוראות תקנה 74(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן – תקנות התעבורה), ולפיה נאסרת חנייה או העמדת רכב בלי השגחה אלא לאחר שהופסקה פעולת המנוע ומנגנון ההדלקה והוצא מפתח ההצתה.

24

14.2 לשון הרע – התובע ביצע פרסום אסור של לשון הרע, אשר בא לידי ביטוי בהחפצתה של בת התובעת והקטנתה, כפי שנעשה הדבר בנוכחות התובעת ובנוכחות הסייעת, כאשר התובע הישווה את הבת לפיסת פח, וקבע, כי פיסת הפח עדיפה. הדבר מהווה פרסום אסור של לשון הרע.

29

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

15. תמצית טענות ההגנה של התובע בתביעה שכנגד:

התביעה שכנגד הינה בגדר תביעת סרק, המשוללת כל יסוד עובדתי, והמבוססת על טענות סרק, כשכל מטרת הגשתה לייצר "מאזן אימה" נגד תביעת התובע.

התובע מעולם לא אמר את האמירות, המיוחסות לו ע"י הנתבעת. התובע מעולם - ובטח שלא בפומבי - לא השווה את בְּתָה של הנתבעת לשום דבר, ובטח שלא השווה אותה ל"פיסת פח".

16. חילופי הדברים בין הצדדים נעשו בפרטיות, ולא בפני קהל של אנשים. לכן מטענות הנתבעת בכתב התביעה שכנגד נעדר יסוד הפרסום.

17. בכל הקשר לטענות הנסמכות על עוולת הפרת חובה חקוקה, מלבד זאת שהמדובר ב"עילה" שמבהירה את נואשות הנתבעת וניסיונה להעניק נפח מלאכותי לטענותיה, טענתה זו של הנתבעת בנדון כלל אינה ברורה ויסודות העוולה הנטענת כלל לא מתקיימים.

18. דיון והכרעה:

מהי לשון הרע, שלפרסומה מתייחסות הוראות סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן – **חוק איסור לשון הרע**)? תשובה לשאלה זו מצויה בהוראות סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, שם נקבע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז

או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת,

בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו, נטייתו

המינית או מוגבלותו;"

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

האם יש צורך שהדברים יהיו מפורשים או שהפגיעה היא משתמעת? על כך משיבות
הוראות סעיף 3 לחוק איסור לשון הרע:

"אין נפקא מינה, אם לשון הרע הובעה במישרין ובשלמות או אם
היא והתייחסותה לאדם הטוען שנפגע בה משתמעות מן הפרסום או
מנסיבות חיצוניות, או מקצתן מזה ומקצתן מזה".

בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע מוגדר המונח "פרסום", כדלהלן:

"(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס,
לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו

אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע

לאדם זולת הנפגע."

19. בחינת פרסום תתבצע על פי מספר שלבים שהותוו בפסיקה. בשלב הראשון,

יש לפרש את הביטוי, בהקשר אובייקטיבי, ולשאוב ממנו את המשמעות העולה ממנו,

וזאת על פי אמות מידה המקובלות על האדם הסביר. בחינת השאלה, האם פרסום

עולה כדי לשון הרע נעשית באמצעות מבחן אובייקטיבי. כלומר, יש לעמוד על מובנם

ומשמעותם של הדברים לפי מובנם הטבעי בהקשר בו הובאו, ולבחון אם מדובר

בביטויים הגורמים להשפלה בעיני האדם הסביר, שנחשף אליהם. בשלב השני, יש

לבחון, האם על פי משמעות זו מהווים הדברים "לשון הרע", על פי הוראות סעיף 1

לחוק איסור לשון הרע, והאם אופן אמירתם מהווה "פרסום" כמשמעותו על פי מבחני

סעיף 2 לחוק הנ"ל. בשלב השלישי, יש לבחון את תכולתן של ההגנות השונות,

הקבועות בסעיפים 13-15 לחוק איסור לשון הרע, על הפרסום. בשלב הרביעי

והאחרון, וככל שנמצא, כי המדובר בפרסום של לשון הרע, שאינו חוסה תחת כנפי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 אחת ההגנות, יש לבחון את שאלת הסעדים, ובתוכם שאלת הפיצוי הראוי לתובע
2 (ע"א 89/04, **נודלמן נ' שרנסקי**, ניתן ביום 4.8.08, סעיף 17 לפסק דינה של כב'
3 השופטת פרוקצ'יה). ראה עוד ע"א 723/74, **הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' חברת**
4 **החשמל בע"מ**, פד"י לא(2)281, 300; ע"א 740/86, **יגאל תומרקין נ' אליקים העצני**,
5 פד"י מג(2)333, 337; ע"א 1104/00, **דוד אפל נ' אילה חסון**, פד"י נו(2)607, 617.

6
7 על האבחנה בין החלופות השונות המנויות בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע עמד בית
8 המשפט העליון בע"א 1104/00 הנ"ל, עמ' 616 ואילך. נקבע שם, כי החלופה הראשונה
9 בסעיף 1 לחוק הנ"ל, המדברת על השפלת אדם בעיני הבריות, הינה "מעין חלופת סל
10 רחבת היקף", בעוד ששלוש החלופות הנוספות הן קונקרטיות. בכל ארבע החלופות
11 אין הכרח להוכיח קיומו של נזק, אלא די בכך שהפרסום **עלול** היה לפגוע.

12
13 20. בע"א 723/74 הנ"ל נאמר, נאמר (עמ' 300):

14
15 "המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעתים במובן המילולי
16 כפשוטו, ולעתים במסקנות מבין השורות. אל המובן הטבעי והרגיל
17 של מילים אין להגיע תוך גידודן וניתוקן מהקשרן אלא נהפוך הוא,
18 יש לראותן על רקען הכללי בו הובאו ובהקשר הדברים בו פורסמו.
19 מכאן למשל, כי כאשר בית-המשפט בוחן דברים שפורסמו בעתון
20 ומבקש ליישם את המבחן של האדם הסביר והרגיל, עליו להעריך
21 מה משמעותן ומובנן של המילים בעיני קורא העתון הרגיל ולשקול
22 איך היה הלה מבין את הכתוב. לכלל האמור, המפנה אותנו אל
23 משמעותן הרגילה של המילים, יש ביטוי נוסף: יש לפרש את המילים
24 בהקשר בו פורסמו, ללא היזקקות לנתונים חיצוניים נוספים
25 העלולים לשנות את משמעותן או להרחיבן, אלא אם ניתן להוכיח
26 כי גם נתונים נוספים אלה הם בגדר ידיעתם הרגילה של אלה ששמעו
27 או קראו אותם".

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

21. יפים לענייננו דבריו של כב' השופט סולברג (כתארו אז), שנאמרו ברע"א 817/23, **עמותת חוזה חדש נ' זוהר**, ניתן ביום 30.5.23, בסעיף 24 לפסה"ד:

3

4 "בהתייחס לשלל גידופים למיניהם, אשר עשויים דוברים נְצִים
5 להפנות איש כלפי רעהו, דוגמת השימוש (הנפסד) בכינוי 'חולה נפש',
6 וכיוצא בו. ברי, כי חרף הכסות העובדתית שעוטה המבע הלשוני
7 הנזכר, נוכח משמעותו המילולית-מילונית אשר מתייחסת לאבחנה
8 רפואית מוגדרת בעלת משמעות קלינית – במקרים רבים, לא זו
9 תהיה הדרך שבה יבין את הדברים אדם מן הישוב, אלא כגידוף
10 המבטא – בדרך פסולה – דעה שלילית על אודות מושא האמירה..."

11

12 ובהמשך (סעי' 25 לפסה"ד):

13

14 "בית המשפט שלפניו מתבררת תביעת לשון הרע מחויב לבחון,
15 במקרים המתאימים, אם הפרסום שבמחלוקת הוא פרסום שאדם
16 מן הישוב יבין שיש להוציא מידי פשט תיבותיו ומשמעותן
17 המילונית. בעשותו כן, על בית המשפט לתת דעתו על השאלה מהו
18 המסר שיקלט מן הפרסום; ולהתחשב בכך שאין זה רצוי כי דיני
19 לשון הרע ידחקו מן השיח צורות ביטוי ציוריות, אף לא כאלה
20 הנעשות על דרך הגוזמה, כאשר הן חפות מיומרה להצגת עובדות.
21 בחינה זו, במקרים מסוימים, עשויה להביא לכלל מסקנה כי על אף
22 שמדובר בפרסום בעל חזות חיצונית עובדתית ('ידיו של פלוני הן
23 ששפכו את הדם', באחת מהדוגמאות שלעיל), נכון יהיה לראות
24 בדברים משום עזיבה של עולם העובדות הקשיחות, אל עבר הבעת
25 דעה על מושא הפרסום ועל תפקודו".

26

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

נראה כי יש בדברים אלו להביע את הסלידה מגידופים לא מנומסים, מחד, לרבות
כאלו המתייחסים לייחוסו של אדם ומקצועה של אימו, ואת מידת הרצינות שיש
לייחס לגידופים אלו בהתייחס לדיני לשון הרע, מאידך.

ידועים דבריו של רבי עילאי בתלמוד הבבלי: "בשלשה דברים אדם ניכר: בכוסו,
ובכיסו, ובכעסו" (עירובין סה, ב), אך הדברים מתייחסים למי שממלא פיו בגידופים
בשעת כעס. על כך נאמר, שאותו אדם ניכר בכעסו. אין הדברים אמורים ביחס
למושא הפרסום, למי שעליו נאמרו הדברים. לפיכך הטחת כינויי גנאי באדם אחר
בשעת כעס, אין בה לגרום לכך, שמושא הפרסום אכן ראוי לאותם דברים, וכי נפל בו
פגם כלשהו. ממילא אם מישהו יכול להתבזות הוא דווקא המפרסם ולא מושא
הפרסום.

22. בטרם אבור להתייחס למקרה דנן, שאלת הפרסומים ברשת האינטרנט
וברשתות החברתיות נדונה בהרחבה בשנים האחרונות בפסיקת בתי המשפט, וכבר
הוכרע כי יש להחיל על פרסומים אלה את הדינים הקיימים ביחס לכל פרסום. לעניין
זה ראה רע"א 4447/07, מור נ' ברק אי.טי.סי. [1995] החברה לשרותי בזק
בינלאומיים בע"מ, פד"י סג(3) 664.

23. תביעת התובע:

התובע מבסס תביעתו על פוסט, שפירסמה הנתבעת בעמוד הפייסבוק "סטטוסים
מצייצים". עוד פורסם אותו פוסט בעמוד הפייסבוק של הכתב סיוון כהן, לאחר שעבר
עריכה והוצאו ממנו הגידופים השונים.

בסיס נוסף לתביעתו של התובע היא התלונה, שהגישה הנתבעת בעקבות האירוע,
למנהל תחנת המוניות בה עבד התובע בזמנים הרלוונטיים, וכן על פוסט נוסף,
שפירסמה הנתבעת בפייסבוק ביום 2.11.19, שבו ציינה, בין היתר, כי הפוסט הקודם
הוסר על-ידי פייסבוק, לאחר שהתובע "התבכייך".

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

24. תחילה אתייחס לפרסום הראשון בעמוד הפייסבוק "סטטוסים מצייצים". כך
נאמר באותו פרסום:

"בן זונה. חתיכת בן זונה. ותתבע אותי יה אפס. קוראים לו דוד. נהג
מונית. נוסע במרצדס. 'עלתה לי 200,000 ₪'. הוא הנהג מונית של
הבת שלי. אוטיסטית. ילדה שעושה מאמץ עילאי להשתלב בהסעה
לבית ספר. הוא צורח עלי ועליה כשאני מושיבה אותה במונית
בעדינות 'היא לא תאכל אצלי במונית'. 'אדוני אל תצעק לידה. היא
אוטיסטית, יהיה לה התקף זעם' אני מסבירה בנחת, ברור לי איזה
נזק הצעקות שלו גורמות לילדה אוטיסטית. אני קולטת על העיניים
של אוריה את הפחד. תקשיבו טוב. הוא יוצא אלי מהמונית. 'אם
היא תאכל במונית אני עוצר ת'מונית ומוריד אותה באמצע הדרך'.
אוריה המסכנה. 'אתה את הילדה שלי לא תסיע וגם לא תסיע אף
ילד מוגבל', אני עונה. 'ממילא לא שווה לי הכסף הלכלוך שהיא
עושה לי' הוא צועק. הזהירו אותי מנהגי הסעות. הזהרתי את עצמי.
אבל האפס הבן זונה הזה דוד שצרח על ילדה אוטיסטית שצריכה
לאכול בנסיעה כדי להעסיק את עצמה ולא להרביץ לעצמה את זה
לא דמיינתי. מרצדס בתחת שלי".

לפוסט זה צורפה תמונת חלקה האחורי של המונית של התובע, כשניתן בתמונה
להבחין במספר הרישוי שלה ומספר המונית. פרסום זה לא הוכחש ע"י הנתבעת.

אין ספק, כי הצגת התובע כאדם בלתי מתחשב וחסר רגישות באופן כה קיצוני כלפי
ילדה בעלת צרכים מיוחדים עלולה לשים את התובע כמטרה לשנאה ולבוז. יתירה
מכך, לנוכח עיסוקו של התובע כנהג מונית, שמסיע גם ילדים בעלי צרכים מיוחדים,
עלול פרסום זה לפגוע בפרנסתו של התובע. בהקשר זה איננו מתייחס לניבולי הפה
והגידופים הבלתי מנומסים שבפוסט אלא לגופם של הדברים, האמורים שם.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 לכאורה, לאור ההקשר בו נאמרו הדברים, כאשר ברור למקרא הפוסט, שהוא נכתב
2 בעקבות מקרה "טרי", שאירע זמן קצר קודם הפרסום, אין לראות בפרסום הדברים
3 משום פרסום של לשון הרע. לא כל אמירה, הנאמרת בשעת כעס, ואף אם היא פוגעת
4 ועולבת במושא הדברים, מהווה בסיס לתביעה עפ"י חוק איסור לשון הרע. מקום בו
5 ברור, כי דברים נאמרו כחלק ממריבה קולנית בין שניים, כאשר האדם עוד מצוי
6 בסערת רוח, אין לראות בהם בהכרח משום פרסום של לשון הרע. לעניין זה ראה
7 דבריו של המלומד אורי שנהר, דיני לשון הרע, תשנ"ז, 132 ואילך.

8

9 האם אמורים הדברים גם למקרה דנן? האם אכן מדובר כאן בפרסום שהוא בבחינת
10 גידופים בלבד? האם בכל מקרה של גידופים לא נראה זאת כפרסום לשון הרע?

11

12 נראה כי מקרה זה ופרסום הפוסט הראשון איננו כסתם מקרה של הטחת גידופים
13 באדם אחר במהלך ויכוח קולני. ראשית, המדובר בפרסום בפייסבוק, שלא נעשה
14 במהלך המריבה הקולנית שבין התובע ובין הנתבעת, אלא לאחר שחלף כבר פרק זמן
15 כלשהו. טבעו של פרסום מסוג זה, שהוא נעשה לאחר מחשבה כלשהי ולא כרפלקס
16 מיידי למריבה קולנית ובמהלכה. כך או כך אין זה נאה לנקוט בלשון כה בוטה, אך
17 ודאי שהטחת דברים שכאלו לאחר חלוף זמן כלשהו, ועוד בכתב, היא חמורה יותר.
18 אין מדובר רק בהטחת כינויי גנאי, מנומסים יותר או מנומסים פחות. המדובר
19 בהטחת האשמה קונקרטי, הקשורה לעיסוקו של התובע. הטחת אשמה זו באדם
20 שכזה עלול לבזותו ואף עלול לפגוע במשלח ידו. אין מדובר בהטחת גידופים גרידא,
21 אלא הרבה מעבר לכך, כאשר הפרסום כולל האשמות קונקרטיות, הנוגעות לעבודתו
22 של התובע.

23

24 סבורני, כי בשל תוכנו של פרסום זה ובשל אופן פרסומו ואף עיתוי הפרסום, המדובר
25 בפרסום של לשון הרע.

26

27 25. בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע נאמר:

28

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

- 1 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה
2 שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא
3 תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו
4 פגיעה של ממש".
5
6 כדי שמפרסם יזכה להגנת אמת הפרסום, עליו להוכיח כי נתקיימו שני תנאים
7 מצטברים: 1. הדבר שפורסם היה אמת; 2. היה בפרסום עניין ציבורי. נטל ההוכחה
8 להוכחת קיומם של שני התנאים, כאמור, מוטל על כתפי מי שמבקש להתבסס על
9 הגנה זו.
10
11 26. אפתח דווקא בתנאי השני. אין צורך להכביר מילים בעניין הציבורי הגלום
12 ביידוע התושבים בדבר אדם, העוסק בהסעת אנשים בעלי צרכים מיוחדים, ופוגע
13 בהם, אפילו אם מדובר בפגיעה מילולית בלבד, ככל שכך אכן הדבר.
14
15 בנוגע להגדאת המונח "ענין ציבורי", שבסעיף 14 הנ"ל, נאמר בע"א 439/88, **מדינת**
16 **ישראל נ' ונטורה**, פד"י מח(3) 808, 826:
17
18 "... בהחלט יתכנו מצבים בהם פירסום ברבים של עניינים הנוגעים
19 לאדם פרטי עשוי להביא תועלת לציבור, למשל כאשר משרת
20 הפירסום את האינטרס הציבורי שבאכיפת החוק, או הדאגה להגנת
21 הציבור בפני סיכונים שונים, לרבות סיכונים בריאותיים".
22
23 נראה, כי זוהי גם עמדתו של המשפט העברי בעניין זה, וכך נפסק על ידי ר' ישראל
24 מאיר הכהן מראדין זצ"ל (מחכמי ליטא במאות 19-20) בספרו "**חפץ חיים**" (כלל י,
25 סעיף א):
26

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 "אם אחד ראה אדם שעשה עוולה לחברו, כגון שגזלו או עשקו או
2 הזיקו ... יכול לספר הדברים לבני אדם כדי לעזור לאשר אשם לו
3 ולגנות המעשים הרעים בפני הבריות".

4
5 ממילא יש לקבוע, כי במקרה זה היה עניין ציבורי בפרסום הנטען.

6
7 27. לא כך הם פני הדברים באשר לתנאי הראשון. בדנ"א 7325/95, **ידיעות**
8 **אחרונות בע"מ נ. יוסף קראוס**, פד"י נב(3)1, נקבע בקשר להגנת אמת הפרסום (עמ'
9 : (41)

10
11 "קיימים שני נתיבים מקבילים, עצמאיים, לצורך הזכאות להגנה
12 על-פי חוק איסור לשון הרע. בגדרו של כל אחד מהם יצר המחוקק
13 זיקה בין אופי הפרסום לבין רוחבה וגמישותה של ההגנה שממנה
14 הוא נהנה: לפרסומים שאינם פרסומים עובדתיים ניתנה הגנה
15 רחבה. לגבי אלה, די בכך שפרסום נעשה בתום-לב, באחת הנסיבות
16 המנויות בסעיף 15 לחוק, כדי שתקום הגנה למפרסם. במסגרת זו,
17 ההגנה על הפרסום אינה טעונה כל ראיה בדבר אמיתותו. לעומת
18 זאת, כאשר מדובר בפרסומים עובדתיים, הגישה היא נוקשה, והדין
19 הוא כי על-מנת שפרסום יהיה מוגן, עליו להיות אמת ונדרש כי יהיה
20 בו עניין ציבורי. במסגרת זו, ראינו עד כמה מכביד הוא הנטל להוכיח
21 את יסודותיה של הגנת האמת בפרסום. מדובר בהגנה צרה ותחומה
22 היטב, אשר מעמידה משוכה גבוהה בפני מי שפרסם לשון רע."

23
24 על הטוען להגנת אמת הפרסום להוכיח, כי העובדות, שפורסמו על ידו, היו אמת. ננסה
25 לבחון את העובדות האמורות בפוסט הראשון, וזאת בהתעלם מכינויי הגנאי. לא
26 הובאה על ידי הנתבעת שום ראיה לכך, שהתובע "צרר" על הנתבעת או על בתה של
27 הנתבעת. כך גם לא הוכח, שהתובע איים על הנתבעת, כי אם ביתה של הנתבעת תאכל
28 במונית, הוא יוריד אותה באמצע הדרך.

29

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 לדבריה של הנתבעת היתה עדה לאירוע, סייעת מטעם הרשות המקומית, שהיתה
2 מופקדת על ליווי בתה של הנתבעת (עמ' 22 לפרוטוקול, שורות 27-29). באופן תמוה
3 למדי לא הובאה סייעת זו לעדות. בעדותה היה כדי לתמוך בטענות הנתבעת באשר
4 לנסיבות האירוע שבמרכז הדברים כאן. משלא הובאה סייעת זו לעדות נותרנו
5 כשגרסאות הצדדים באשר לנסיבות הארוע עומדות זו מול זו, וכאשר עצם הפרסום
6 אינו שנוי במחלוקת. לפיכך יש לקבוע, שהנתבעת לא עמדה בנטל המוטל עליה ולא
7 הוכיחה, כי האמור בפרסום היה אמת.

8

9 28. בעקבות אותו פרסום בוצע פרסום נוסף של אותו פוסט בעמוד פייסבוק אחר,
10 אך הפעם בגירסה מצונזרת ללא ניבולי הפה. כל אשר נאמר לגבי הפרסום הקודם נכון
11 גם ביחס לפרסום זה. דא עקא, שאין מדובר בפרסום שעשתה הנתבעת עצמה, אלא
12 מישהו אחר, שאינו צד בתיק זה, העתיק את הפוסט של הנתבעת ופירסם אותו בעמוד
13 הפייסבוק שלו. לפיכך לא ניתן לומר, שמדובר בפרסום נוסף של לשון הרע, שנעשה על
14 ידי הנתבעת.

15

16 29. ביום 2.11.19 פרסמה הנתבעת פוסט נוסף, שבו נאמר:

17

18 "זוכרים ת'נהג מונית? זה שצעק עלי בין השאר שלא שווה לו הכסף
19 הליכלוך שהילדה האוטיסטית שלי עושה לו במרצדס.. הלך
20 התבכין לפייסבוק שהסירה את הפוסט החשוב הזה. למזלי את
21 הזכרון שלי אי אפשר להחשיך או למחוק. גם את הבוז שאני חשה
22 כלפי אנשים כמוך הנהג דוד.. אבל האלוהים הזה (אם קיים) חזק
23 מכל פירסום בפייסבוק. הוא רואה הכל גם את מה שטרחת למחוק.
24 מקווה שסלחו לך בשמיים, כי כאן על פני הארץ אין בי שום סליחה,
25 סליחה שלא טרחת לבקש, כי מה כבר עשית, כולה ילדה אוטיסטית
26 שתתאפק.. יאללה לך להתבכין לפייסבוק, והכי חשוב תנקה
27 ת'מרצדס כי את מה שעשית אי אפשר לנקות.
28 בוז לך."

29

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

30. נראה, כי אותם הדברים, שנאמרו לעיל ביחס לפוסט הראשון, הן ביחס להיותו
פרסום של לשון הרע והן ביחס לאי הוכחת קיומה של ההגנה הקבוע בסעיף 14 לחוק
איסור לשון הרע, רלוונטיים לחלוטין גם ביחס לפוסט זה. שוב אין מדובר בסתם
מקרה של הטחת גידופים באדם אחר במהלך ויכוח קולני, גידופים הנאמרים
בסערת רגשות. שוב מדובר בפרסום בפייסבוק, שלא נעשה במהלך המריבה הקולנית
שבין התובע ובין הנתבעת, אלא לאחר שחלף כבר פרק זמן ניכר. טבעו של פרסום
מסוג זה, שהוא נעשה לאחר מחשבה ולא כרפלקס מיידי למריבה קולנית ובמהלכה.
פרסום חוזר זה, שנעשה לאחר חלוף הזמן, גרוע יותר מהפרסום הקודם, ובודאי
שאינו ראוי להגנה, הניתנת לגידופים, שנאמרים בסערת רוח. המדובר בפרסום חוזר
ובהלאתה מחדש של סוגיה, שאליה התייחס כבר הפרסום הקודם, באופן שהיה עלול
לפגוע בתובע ובמשלח ידו. לפיכך סבורני, כי בשל תוכנו של פרסום זה ובשל אופן
פרסומו ואף עיתוי הפרסום, המדובר בפרסום של לשון הרע. שוב לא עמדה הנתבעת
בנטל המוטל עליה, ולא הוכיחה, כי פרסום זה היה אמת, לא ביחס לעצם האירוע ולא
ביחס להסרתו של הפרסום הראשון מאתר פייסבוק.

31. עוד מלין התובע על פרסום נטען נוסף, פניית הנתבעת אל מנהל תחנת המוניות
בדרישה לפטרו. עצם קיומה של פנייה נטענת זו כלל לא הוכח. מעדות מנהל התחנה,
מר עובדיה מנשה, עולה, כי התובע הוא זה ששיתף אותו בפרטי האירוע, ואף הראה
לו סרטון (עמ' 19 לפרוטוקול, שורות 17-21).

אכן באחת התגובות של הנתבעת, שצורפה כחלק מנספח 1א לתצהיר עדות התובע,
נאמר: "בשיחה עם מנהל התחנה בנוכחותיה הוא אמר שהמונית זה לא מסעדה". בכך
יש כדי לאשר את הטענה בדבר פניה של הנתבעת למנהל התחנה בה עבד התובע. יחד
עם זאת לא הוכח תוכן פניה זו.

לפיכך ניתן לומר, שפניה זו אל מנהל התחנה חוסה תחת כנפיה של ההגנה הקבועה
בסעיף 15(8) לחוק איסור לשון הרע, שם נקבע:

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם
הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות
האלו:

...

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו
הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה
שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור
בענין המשמש נושא התלונה ואולם אין בהוראה זו כדי
להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או
של תכנה".

לא הוכח במקרה זה, שהתקיים איזה מן הסייגים, המנויים בסעיף 16(ב) לחוק איסור
לשון הרע. זאת במיוחד לנוכח העובדה, שתוכן הפניה עצמה למנהל התחנה לא הוכח
ואף לא הוצג בפני. המדובר בפני למנהל התחנה, בה עובד התובע, אותו מנהל האחראי
על התובע ועל עבודתו בתחנה. התלונה הוגשה בנוגע לעבודתו של התובע בתחנה.

לפיכך, ככל שהתביעה נוגעת לפניה זו למנהל התחנה, דינה להידחות.

32. בכל הקשור לעילה הנוספת עליה ביסס התובע את תביעתו, "הפרת הפרטיות",
הרי שלא מצאתי שעלה בידי התובע להוכיחה. נטען בכתב התביעה, כי אותה הפרת
פרטיות באה לידי ביטוי בפרסום "שמו, מספר רכבו, סוג הרכב ופרטי תחנת
המוניות". אין פרסום זה של אירוע שהתרחש ברשות הרבים כדי לענות על איזו
מהחלופות הקבועות בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981. על כן דין התביעה
בעניין זה להידחות.

33. נסכם, כי בשלב זה מצאנו, כי הן פרסום הפוסט הראשון והן פרסום הפוסט
השני היו פרסומים אסורים של לשון הרע. בעניין גובה הפיצוי למי שנפגע מלשון הרע,
שפורסמה נגדו, נאמר בע"א (מחוזי חי') 20665-02-19 צורי נ' קרשובר, ניתן ביום
16.06.2019:

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1
2 "67. הלכה היא כי בתביעה על פי חוק איסור לשון הרע, אין צורך
3 בהוכחת נזק ממשי: 'אין צורך שיוכח שלמעשה נגרם נזק על-ידי
4 הוצאת השם הרע באופנים השונים, ודי באומדנו של השופט באשר
5 לנזק העלול להיגרם מהפרסום' ...

6
7 סעיף 7א(ב) לחוק קובע, כי במשפט אזרחי, רשאי בית המשפט
8 'לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים
9 חדשים, ללא הוכחת נזק'. הסעיף חוקק מתוך הבנה כי קשה להוכיח
10 נזק בגין לשון הרע ולכן, יש למסור את הערכת הפיצוי המגיע
11 לשיקול דעתו של בית המשפט, בהתאם לנסיבות שהוכחו בפניו.

12
13 גם כאן יש לערוך איזון מתאים בין הזכות לשם טוב ולפרטיות ובין
14 הערך החשוב של חופש הביטוי. בין היתר יש להביא בחשבון את
15 אופי הפגיעה ונסיבותיה, מעמדם של הפוגע והנפגע, התנהגותם,
16 חומרת הפגיעה, תפוצת הפרסום ואף את העובדה שמדובר באיש
17 ציבור.

18
19 68. הפיצויים בגין לשון הרע נועדו לפצות את הנפגע על הפגיעה
20 בשמו הטוב; לפצות על העוולה; לתקן את העוול שנגרם לו. לסכום
21 הפיצוי יש תפקיד משמעותי בכך; פסיקת פיצוי נמוך מאד, ביחס
22 למספר הפרסומים, לחומרתם ולנסיבותיהם, עלול להשיג מטרות
23 הפוכה. על הפיצוי לבטא גם את יחסה של החברה לשמו הטוב של
24 אדם (אשר, כזכור, מהווה זכות יסוד חשובה), ולאופן הראוי בו יש
25 להשמיע דברי ביקורת ... 'בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע יתחשב
26 בית-המשפט, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק
27 בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות
28 הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית. אין לקבוע
29 'תעריפים'. בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו,

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים' - רע"א 4740/00
אמר נ' יוסף, ניתן ביום 14.8.2001.

69. סעיף 19 לחוק קובע שיקולים בהם בית המשפט יתחשב,
לטובת הנתבע, בבואו לאמוד את הנזק, כדלקמן:

1. 'בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:
- (1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;
- (2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;
- (3) הוא לא נתכוון לנפגע;
- (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים'.

מדובר, כאמור, בשיקולים לטובת הנתבע - המפרסם. אין מדובר ברשימה סגורה ועל בית המשפט להביא בחשבון את הנסיבות הספציפיות של הפרסום, במקרה הספציפי הנדון בפניו, הן לזכות המפרסם והן לחובתו. 'על' סכום הפיצויים [לשקף] בצורה ההולמת ביותר את חומרת העוולה הנדונה של לשון הרע? הלכה פסוקה היא כי בית-המשפט צריך להתחשב בנסיבות המיוחדות של המקרה ולקחת בחשבון נוסף לטיב העוולה עצמה גם את התנהגותו של המעוול במידה שהיתה זדונית או משולחת כל רסן, את היקף ההשמצה ופרסומה, וכן את התנהגותו במשך כל זמן ניהול המשפט... - ע"א 30/72 פרידמן נ' סגל פד"י כז(2), 225, 243.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1
2 נראה כי בבואי לקבוע את הפיצוי, המגיע לתובע בגין כל אחד מן הפרסומים יש לקחת
3 בחשבון את השפלתו של התובע בגין שני הפרסומים ולשונם הבוטה. כך גם יש לקחת
4 בחשבון, כי לכל אורך ניהול ההליך לא הובעה על ידי הנתבעת חרטה כלשהי על
5 הפרסום, או – לכל הפחות – על לשונו הבוטה.

6
7 בנסיבות אלו סבורני, כי יש לחייב את הנתבעת בתשלום פיצוי בסך 15,000 ₪ בגין כל
8 אחד מן הפרסומים, ובסך הכל פיצוי בסך 30,000 ₪.

9
10
11 34. התביעה שכנגד של הנתבעת:

12 בתביעה שכנגד עתרה הנתבעת לחיוב התובע בתשלום פיצוי בסך 80,000 ₪.
13
14 כאמור לעיל, הנתבעת טוענת, כי התובע ביצע פרסום אסור של לשון הרע, אשר בא
15 לידי ביטוי בהחפצתה של בת התובעת והקטנתה, כפי שנעשה הדבר בנוכחות התובעת
16 ובנוכחות הסייעת, כאשר התובע השווה את הבת לפיסת פח, וקבע, שפיסת פח –
17 כשהוא מתכוון לרכב המרצדס - עדיפה מבתה של הנתבעת. הדבר מהווה פרסום
18 אסור של לשון הרע.

19
20 התובע מכחיש מכל וכל את האמירות המיוחסות לו, וטוען שמעולם לא אמר את
21 הדברים. התובע טוען, שמעולם - ובטח שלא בפומבי - לא השווה את בתה של
22 הנתבעת לשום דבר, ובטח שלא השווה אותה ל"פיסת פח".

23
24 הנתבעת לא הוכיחה את הדברים המוכחשים על ידי התובע. בעניין זה יש לחזור
25 ולומר, שלמרות שהיתה – כך לדברי הנתבעת – עדה לאירוע ולאמירת הדברים –
26 הסייעת, היא לא זומנה לעדות ע"י הנתבעת, ויש לזקוף זאת לחובת הנתבעת בהתאם
27 להלכה הפסוקה בעניין הימנעות מהעדת עד.
28

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 יתירה מכך, אם אכן נאמרו הדברים מחוץ למונית, כאשר בתה של הנתבעת והסייעת
2 מצויות בתוך המונית, הרי שנעדר כאן יסוד הפרסום, שבעה שהדברים נאמרו בין
3 הנתבעת והתובע בלבד.

4

5 35. בכל הקשור לעילת התביעה הנוספת של הנתבעת, הפרת חובה חקיקה,
6 מבססת הנתבעת את טענתה בעניין זה על שני דברים:

7

8 35.1 הפרת הוראות תקנה 74(ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, ולפיה חניית
9 רכב או העמדתו בלי השגחה תהא רק לאחר הפסקת פעולת המנוע;

10

11 35.2 הוראת סעיף 3.3.5 לחוזר מס' 0153 של מנכ"ל משרד החינוך, ולפיו נאסר על
12 נהג של רכב הסעות לבעלי מוגבלויות לעזוב את הרכב "כל עוד נמצאים בו
13 תלמידים".

14

15 36. לא מצאתי שעלה בידי התובעת להוכיח גם עילת תביעה זו. לא מצאתי, כי
16 בנסיבות העניין עלה בידי הנתבעת להוכיח כדבעי את הפרת הוראות אי אלו מדברי
17 החקיקה הנ"ל. לא הוכח, כי התובע עזב את הרכב והותיר אותו ללא השגחה. במיוחד
18 נכונים הדברים, כאשר אין חולק, שהסייעת נותרה ברכב עם בתה של הנתבעת.

19

20 37. זאת ועוד, בסעיף 63(א) לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) הוגדרה עוולת הפרת
21 חובה חקוקה בהאי לישנא:

22

23 "מפר חובה חקוקה הוא מי שאינו מקיים חובה המוטלת עליו על פי
24 כל חיקוק – למעט פקודה זו – והחיקוק, לפי פירושו הנכון, נועד
25 לטובתו או להגנתו של אדם אחר, וההפרה גרמה לאותו אדם נזק
26 מסוגו או מטבעו של הנזק שאליו נתכוון החיקוק".

27

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

בע"א 145/80, ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פד"י לז(1) 113, 139, נאמר:

"חמישה הם יסודותיה של העוולה בדבר הפרת חובה חקוקה:

א. חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק;

ב. החיקוק נועד לטובתו של הניזוק;

ג. המזיק הפר את החובה המוטלת עליו;

ד. ההפרה גרמה לניזוק נזק;

ה. הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזק אליו נתכוון החיקוק".

על הטוען ללביצוע העוולה להוכיח התקיימות כל היסודות הללו. בהקשר זה נאמר בהמשכו של פסק דין זה בפרשת ועקנין (עמ' 144):

"תנאי נוסף לאחריות בגין הפרת חובה חקוקה - ותנאי זה קיים בכל

עוולה שהנזק הוא מיסודותיה - הוא כי הפרת החובה היא שגרמה

לנזק. משמעות הדבר היא, כי חייב להתקיים קשר סיבתי בין הפרת

החובה לבין הנזק.

גם אם היתה מוכחת עזיבת הרכב באופן המפר את הוראות החיקוקים הנ"ל, הרי שלא הוכח קיומו של נזק בעטייה של עזיבה זו, ואף לא הובאה שום ראיה בעניין זה. קיומו של נזק הוא חלק מיסודות העוולה הנטענת, אך נזק לא הוכח כלל במקרה זה, ובודאי שלא הוכח קיומו של קשר סיבתי בין נזק כלשהו ובין הביצוע הנטען של העוולה. די בכך כדי להביא לדחיית התביעה שכנגד בגין הפרת חובה חקוקה.

38. לנוכח האמור לעיל, דין התביעה שכנגד להידחות.

39. סוף-דבר:

התביעה שכנגד נדחת.

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"א 5038-06-21 כהן ואח' נ' גוטליב ואח'

תיק חיצוני:

1 התביעה העיקרית מתקבלת בחלקה, באופן שהנתבעת תשלם לתובעת סך של
2 30,000 ₪ בתוספת ריבית שקלית ממועד הגשת התביעה העיקרית, 2.6.21, ועד
3 התשלום המלא בפועל.

4
5 בנוסף תשא הנתבעת בהוצאות התובע בסך 6,600 ₪ ובשכ"ט ב"כ התובע בסך
6 10,000 ₪ בתוספת ריבית שקלית מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

7
8 ניתן היום, י"ח שבט תשפ"ה, 16 פברואר 2025, בהעדר הצדדים.

9

נחום שטרנליכט, שופט

10
11